

Nainen ei puhunut, mutta kaupungilla aikaa vietettyään hän tuli Annankadulla sijaitsevan kiinteistön porttikäytävään pitämään majapaikkaa. Vaikka kiinteistön asukkaat eivät olleet samaa mieltä, olivat he antaneet naiselle luvan yöpyä porttikäytävässä. Päivisin nainen vietti aikaa kaupungilla ja kohtasi ihmisiä, jotka pitivät häntä outona. Nainen ei puhunut kellekään ja säästä riippumatta piti yllään sadetakkia. Iltaisin porttikäytävästä kuului ääniä, kunnes nainen nukahti. Eräänä iltana kuulin ääniä porttikäytävästä. Yöllä oli pakkasta ja nainen valitti. Ajattelin, että pian hän nukahtaisi. En tiennyt, mikä minua vaivasi, mutta menin katsomaan, oliko jokin hätänä. Nainen ei enää pitänyt ääntä ja näytti nukkuvan. Olihan hän ennekin selviytynyt joka säällä, joten en osannut huolestua. Yöllä näin unta naisesta, jota ihmiset pitivät outona. Se oli sama nainen, ja hän kutsui minua nimeltä. Säpsähdin... Pukeuduin ja menin porttikäytävään, mutta nainen ei enää ollut siellä. Menin kaupungille etsimään häntä, mutta en löytänyt. Kysyin vastaantulijoilta, tiesivätkö he naisesta jotain, mutta kukaan ei ollut nähnyt häntä. Jokin oli muuttunut. En ymmärtänyt, miksi halusin löytää naisen. Senhän olisi pitänyt olla helpotus, että nainen ei enää pitänyt majapaikkaa porttikäytävässä. Aamuyöstä palasin huoneistooni väsyneenä, mutta en tahtonut saada nukutuksi. Aamulla heräsin ratikkakiskojen ääniin. Rakennusten kyljistä kaikuivat kiskojen äänet ajattomuudessaan saivat minut uskomaan, että naisen asiat saattaisivat olla paremmin. Pysäkillä jarrutti pullon muotoinen ratikka, johon kiireiset ihmiset pyrkivät mahdollisimman nopeasti, viimein kaikki onnistuneesti istuivat ratikan muovisilla penkeillä. Ratikka katosi lumuhiutaleiden sumentamille kaduille. Ajatus, että nainen oli kylmissään vaivasi minua, mutta ajaton hetki vei minua. Lumuhiutaleet liitivät ilmassa kuin pakkasen hidastamat linnut. Valkoiset hiutaleet liikkuivat niin hitaasti, että olisin voinut noukkia niitä ilmasta ja neuloa niistä naiselle lämpimän takin kylmän sadetakin tilalle - tai sitten vain minä olin rikki, enkä kyennyt tunnustamaan totuutta itsestäni. Olin yksin ja tiesin, että totuus oli niin kivulias, etten kykenisi kohtaamaan sitä. Huoneeni oli ollut kauan täynnä tyhjyyttä, eikä elämässäni ollut mitään minkä puolesta taistella. Se on kivuliasta, mutta totta. Illalla kiersin yömajoja. Toivoin että olisin löytänyt naisen, mutta en kohdannut häntä. Naisesta ei tiedetty yömajoissa, eikä häntä kuulunut porttikäytävään. Kotona odottava tyhjyys kutsui minua, mutta en voinut mennä sinne. Ainoa, mihin kykenin, oli etsiä ja kulkea hiutaleiden sumentamia Helsingin katuja. Esplanadilta puuterilumen päältä viimein löysin sadetakin ja vähän matkan päästä käpertyneen nyytin. Olin löytänyt naisen, joka oli hiipumassa pois. Naisen kohtaama välinpitämättömyys oli hänelle liikaa, ja hän oli antamassa periksi. Nostin naisen maasta. Hän nyyhkytti koko matkan, kun kannoin häntä Annankadun huoneistolleni. Laitoin iltapalaa, mutta hän ei syönyt, juonut eikä halunnut minulta mitään. Nainen ei puhunut, mutta vakuutin että olin helpottunut löydettyäni hänet. Kerroin, että olin etsinyt häntä monta päivää Helsingin kaduilta ja yömajoista. Laitoin puhtaat lakanat ja peittelin hänet nukkumaan. Sanoin, että hänen ei tarvitse lähteä pois. Aamulla kirkas valokiila lävisti tyhjyyden sälekaihtimen välistä. Nainen oli laittanut aamupalan ja hymyili. Hänen kasvoillaan oli valokiilan kirkkautta ja niistä näkyi, ettei hän ollut katkeroitunut. Pitkästä aikaa tunsin, että jokin oli oikein. Jokin joka oli ollut kauan rikki, olisi korjattavissa. Ymmärsin, että tilanteeni oli huonompi kuin naisella. Olin ollut katkera jo pitkään. Epäonnistumiset ja pettymykset olivat runnelleet sisintäni siinä määrin, etten kyennyt käsittelemään menetyksiäni. Ymmärsin, että olin selviytynyt kovuuteni ansiosta, eikä elämässäni ole ollut mitään kaunista pitkään aikaan. -Älä pelkää, en mene pois, nainen sanoi. -Et sinä löytänyt minua, vaan minä löysin sinut -sinulla vain kesti niin kauan, nainen jatkoi. Naista katsellessani tunsin helpotusta. Laskin pääni naisen syliin, ja tyhjyyttään odottava huone näytti valoisalta. Hän rohkaisi ja katsoi valokiilamaisen kirkkailla silmillään minusta läpi. Minusta ei tullut ehjää, mutta hän korjasi ja antoi varaosia itsestään. Ymmärrän, että olen outo ja että

minua ihmetellään. Sillä ei oikeastaan ole mitään merkitystä, koska en ole yksin. Elämässäni on kaiken kipuiluni jälkeen jotain kaunista.